

Ragnhild S. Nilsen,
CoachTeam AS

Har du noen spørsmål til coachen eller tema du gjerne vil belyse, kan du sende spørsmålet til:
Bedre Helse 0441 Oslo eller
bedrehelse.coach@egmonthm.no

Vi fikk et brev:

Jeg har alltid hatt maaaaange planer. Noe har jeg fått til, andre ting er blitt en fiasko. Men uansett klarer jeg aldri å bli helt fornøyd. Jeg søker hele tiden etter noe nytt og klarer ikke å slå meg til ro i livet. Har du noen tanker rundt dette. Det kan jo ikke bare være meg som kjenner det slik i vår rastløse verden.

En plass i SOLEN

Da jeg var ni år drømte jeg om å bli misjonær i Afrika. Vi hadde en lærerinne på skolen med oppsatt hår og et vennlig smil som hadde vært det. Jeg skrev stil om emnet og fikk meget pluss. Jeg drømte allerede da om at sola mi ville skinne såpass i årene som skulle komme at jeg ville komme til å bety noe vesentlig for menneskeheten.

Misjonsplanene ble droppet da jeg var 11 år, men under tvil. Jeg ville heller bli flyvertinne, for jeg hadde flydd fra Kristiansand til Trondheim og blitt helt fortapt i de lange lakkerte neglene og den smarte, gråblå drakten til flyvertinnen. Det virket som om hun behersket hele verden og fritt kunne fly dit hun ville. Men da jeg ble 15 år, lo jeg av solskinnsdrømmen og tenkte «Bare fasade!». Jeg engasjerte meg politisk for deretter å reise til Tyskland etter vide-regående – muligens for å bli nonne. Livet var ganske tungt å bære, alvorlig inntil det grusomme, men halvveis til fredsprisen ble jeg forelsket. Ridderen på sin hvite hest sveipet gjennom landskapet og jeg skrotet alle andre solskinshistorier enn denne ene: Jeg vil sitte på hesten med ham og ri inn i soloppgangen! Eller var det solnedgangen?

Vi giftet oss i alle fall barføtt. Brude-

kjolen var mormors nattkjole med forseggjorte kniplinger. Allerede etter den første klesvasken, visste jeg at jeg ikke var eslet til å bli husmor. Vi hadde en del kamper om hvem som skulle gjøre hva i heimen inntil jeg bestemte meg for å legge godsiden til og bli lærer. Etter det første året på lærerskolen, glødet jeg ikke lenger. Etter det andre året rant jeg over av selvmedlidenhet og følte at livet var i ferd med å dra fra meg. Jeg var 25 år og sikker på at det var musiker Gud hadde kallet meg til å bli. At jeg aldri hadde skjont det før? Så jeg øvde flittig på piano og ble ganske god, men var jeg god nok? Holdt det til en verdensspennende karriere og stående applaus?

Jeg måtte melde pass igjen og med stipend i lomma (for Lånekassa ville ikke spytte i mer), drømte jeg nå om å komme til det forjettede land: Amerika! Dette var lenge før 11. september og de nye pas-sene og fingeravtrykkenes tid. Jeg visste

knappt om ordet terrorisme den gangen. Jeg svevde inn i et landskap av tro og håp og applauderende energi mens jeg danset naken til tongarytmer på de kaliforniske strender.

Var det da jeg skjønnte at sola var der jeg var? Jeg er usikker. Men én eller annen gang på den tiden ble en liten

flamme tent i meg. Jeg innså at jeg ikke kunne gi alle andre skylden for at jeg strevde med å finne min plass i livet. Jeg var begeistret for Erik Dammanns bøker (red. anm.: norsk forfatter og grunn-

legger av organisasjonen *Framtiden i våre hender*) og jeg leste til øyet ble stort og vått om den nye økonomiske verdensordenen. Jeg spiste vegetarmat en hel vinter, strikket og sydde alt tøy jeg brukte og gikk inn for å gi 10 prosent av inntekten min til de fattige.

Syng av klær og vegetarmat er det dårlig stelt med for tiden, men tanken om å gi ti prosent av min inntekt til trengende mennesker, er blitt hengende ved. Hvor-

Jeg innså at jeg ikke kunne gi andre skylden for at jeg strevde med å finne min plass i livet.

Foto: Yay Micro

for vet jeg ikke helt. Kan det ha å gjøre med min barnlige tro på at jeg blir «velsignet» om jeg gir? Så jeg gir så det monner og husker de gamle visdomsord: Gi og du får. Del ut og du får tilbake 100 fold!

En talentfull forretningsmann jeg leste om, likte hardt arbeid, men han hadde også sansen for å dele av sitt overskudd. I likhet med meg hadde han fått inn med morsmelken at det var bra for menneskets sjel å gi 10 prosent av sin inntekt til fattige mennesker. Men så begynte forretningene hans å gå så godt at han tenkte: –Da får jeg vel gi 20 prosent av det jeg har tjent til mennesker som trenger det mer enn meg.

Det gikk et par år. Forretningen var nå så vellykket og mannen så rik at han begynte å gi bort 30 prosent av sin fortjeneste. Slik gikk det til at denne forretningsmannen etter hvert ga 90 prosent av det han tjente videre. Han kalte det for velsignelsens spiral og brukte sine siste leveår til å snakke om disse erfaringene til andre ledere og forretningsmenn. Hvem han var? Han var Mr. Colgate, han med tannpastaen og grunnleggeren av et verdenskonsern.

Våre forfedre snakket sjeldent om selvkjærlighet og selvstendighet. Tvert imot

hevdet de at for å finne seg selv, måtte man glemme seg selv. Menneskelig godhet gikk ut på å gjøre andre lykkelige. Samfunnet ble bygget på at de fleste hverdagsproblemer bare kunne løses i fellesskap. Redselen for ensomhet var stor, og ingen straff kunne være verre enn å bli sittende alene selv om man hadde alt for seg selv. Er vi i ferd med å miste denne innsikt i vår jakt etter en plass i solen?

En av mine venninner tror at vi mennesker lever mange ganger her på jorden. Våre sjeler vandrer tilbake og får et nytt forsøk. Jeg synes ideen er besnærende, til et visst punkt. For når jeg tar en realitetssjekk og titter rundt i verden, ser jeg svært få mennesker jeg vil karakterisere som opplyste. Nå må det sies at et viktig kjennetegn på et opplyst menneske, ikke bare er evnen til å stråle som sola og til å gi uselvvisk av seg selv. Et opplyst menneske sier at visdommen kjennetegnes av å ha beholdt og utviklet barnets evne til å le hjertelig.

Jeg tenkte litt på det i går kveld da jeg så små videoklipp på internett av små babyer som ler. De er helt vidunderlige. Du blir rett og slett nødt til å le med dem. Uansett hva slags tilstand du er i, treffer den smitende baby latteren deg midt i hjertet! Stresset forsvinner du blir som et barn igjen.

Inspirert tar jeg nå opp igjen ideen

om å danne følgende solskinnklubb for *Bedre Helse*: Klubbens visjon er å fremme opplysning på jorden gjennom barnlig latter. Medlemmenes eneste oppgave er å le helhjertet minst en gang hver dag.

Blir du med?

Apropos mine misjonærplaner fra barndommen. Jeg har vært i Afrika flere ganger, men møtet med kontinentet og menneskene der, ble helt annerledes enn i mine barndoms misjonærforestillinger. Istedenfor at jeg misjonerte afrikanere, var det heller de som misjonerte meg med sine vakre farger, utsøkte service, lekne vennlighet og verdige ro. Jeg følte meg forferdelig grå. I Mathare-slummen i Kenya møtte jeg en kvinne som forsørget fire barn alene i tillegg til to av naboens barn. Hun oste av energi og pågangsmot. Hennes største drøm var å starte en liten grønnsakbutikk. Jeg lånte henne 500 kroner. Full av pågangsmot og handlekraft, startet hun sin lille butikk.

I dag driver hun den lille grønnsaksboden sammen med flere kvinner som hadde samme tanke. I fellesskap skapte kvinnene det de trodde aldri var mulig å realisere. Ingen andre steder i verden får jeg så deilige, saftige tomater som i denne grønnsakbutikken.